

Nr 22.

Ankom till Riksdagens kansli den 19 februari 1913 kl. 2 e. m.

*Utlåtande i anledning av väckt motion om ändrad lydelse av 67 §
i lagen angående väghållningsbesvärets utgörande på landet.*

(2:a Avd.)

I en inom Andra kammaren väckt, till jordbruksutskottets förberedande behandling hänvisad motion, nr 10, har herr *Molin* i Dombäcksmark föreslagit, att Riksdagen för sin del måtte besluta följande ändrade lydelse av 67 § 7 kap. i lagen om väghållningsbesvärets utgörande på landet: »Vinterväg skall till erforderlig bredd hållas öppen, och, där så tarvas, av vederbörande ploglag märkas ut. Till vägmärken må dock ej ungskog av tall eller gran användas.»

Till stöd härför har anförts följande:

»I lagen om väghållningsbesvärets utgörande på landet den 23 oktober 1891 kap. 7 § 67 heter det: 'Vinterväg skall till erforderlig bredd hållas öppen och, där så tarvas, av vederbörande ploglag märkas ut'. Det sätt, på vilket denna bestämmelse om vintervägarnas märkning tillämpas, vållar säkerligen årligen en nationalförlust på flera hundratusen kronors värde, då till vägmärken användas ungskog av tall och gran. Då ploglagen oftast hava sina plogskiften inom andras ägor, är det vanligt, att skogsägarna i närheten få sätta till de vägmärken, som behövas. Utan ringaste hinder kunde vägmärken av lövskog användas, blott märkena anbringas närmare varandra än vad fallet är, då märken av barrskog användas.»

Utskottet finner sig under inga omständigheter kunna tillstyrka motionärens framställning om införande i väglagen av en bestämmelse sådan som den av motionären föreslagna. Även om det skulle finnas

Utskottet.

önskligt, att särskilda åtgärder vidtoges till förebyggande av att ungskog av tall och gran, såsom nu sker, användes till utmärkande av vintervägar, skulle ett stadgande i dylik riktning enligt utskottets uppfattning icke hava sin plats i väglagen utan, såsom berörande en ren skogsvårdsfråga, i skogslagstiftningen. Emellertid har utskottet icke kunnat finna ett förbud av det av motionären föreslagna innehållet ur skogsvårdssynpunkt behöfligt eller ens önskligt. Enligt utskottets mening lärer någon skada å skogen i allmänhet icke vara att befara därigenom, att en del buskar av tall eller gran av vederbörande skogsägare utgallras för att användas till vägmärken; tvärtom torde det kunna påstås, att en dylik gallring, förståndigt bedriven, så att i främsta rummet mindervärdig skog blir föremål för densamma, stundom skall visa sig vara ur skogsvårdssynpunkt snarare nyttig än skadlig. — Att vederbörande skogsägare skulle vara i behov av annat rättsskydd, än gällande strafflag erbjuder till förebyggande av olovligt tillgrepp av ungskog för nu ifrågavarande ändamål, har utskottet icke heller kunnat finna.

Slutligen tillåter sig utskottet framhålla, hurusom i åtskilliga delar av landet tillväxten av vissa slag av lövträd såsom exempelvis ek och bok torde vara ett lika beaktansvärt intresse som barrskogens bevarande. Jämväl ur denna synpunkt anser utskottet mindre lämpligt att, på sätt motionären föreslagit, genom införande av särskilt skydd för gran- och tallskog hänvisa väghållarna att till vägmärken använda lövskog.

På grund av vad sålunda anförts får utskottet hemställa,

att förevarande motion icke må av Riksdagen bifallas.

Stockholm den 18 februari 1913.

På jordbruksutskottets vägnar:

D. PERSSON i Tällberg.

Närvarande: herrar Persson, Tamm, Odelberg, frih. De Geer, Paulson, Fahlén, Lindblad, Pers, Ericsson, Nilsson i Kabbarp, greve Hamilton, Kronlund, Andersson, Linders, Hellström och Ekerot.